

*pod
lavicí*

NEZÁVISLÝ,
NECENZUROVANÝ
STUDENTSKÝ ČASOPIS

#13 – LISTOPAD 2014

13

můj prostor

POD LAVICÍ #13
Listopad 2014

ŠÉFREDAKTORKA
Markéta Vendlová

ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORKY
Petr Dvořák

GRAFIKA & SAZBA
Ondřej Nývlt

KONZULTANTI
Petra Korfová
Daniela Petříčková
Adam Škapa

FOTOGRAFIE OBÁLKY
Ondřej Nývlt

VYDAVATEL
Gymnázium
Arabská 14 Praha 6
www.gyarab.cz

TISK
Postavdelingen
www.postavdelingen.cz

ÚVOD

PÁR ÚVODNÍCH SLOV
NA ÚVOD
Vtip inside!

3

TÉMA

MŮJ PROSTOR
*Osobní zóna každého člověka
je doslova věda*

4–5

CO DĚLÁM, KDYŽ
NEJSEM VE ŠKOLE?
*Náhled do volného času
některých studentů*

6–7

MODERNIZACE
STUDENTSKÉHO KLUBU
*Jak by mohla vypadat místnost
odpočinku pro studenty?*

8–9

ČASOPROSTOR
*Neukrajuje nám škola příliš velký
podíl volného času?*

10

MÓDNÍ MOLO: COSPLAY
Jak vypadá „kostýmová hra“?

11

STUDENTSKÁ ANKETA
Otázky Petra Dvořáka

12

ČERNOBÍLÝ SVĚT

FOTOGRAFIE
Černobílé fotografie

13–16

PŘÍBĚH TITULNÍ
FOTOGRAFIE

*Jak vznikla fotografie na úvodní
stránce?*

16

RECENZE

GONE GIRL / ZMIZELÁ
*Film režiséra Davida Finchera
podle knižní předlohy*

17

ZŮSTÁVÁ POIROT I PO
TÉMĚŘ 40 LETECH STÁLE
POIROTEM?

*Povedlo se autorce znovuzrození
slavného detektiva?*

18–19

ROZHOVORY

OUR GUEST FROM AFRICA
*An interview with Jeremy, the
participant in UN Project*

20–21

ŽIVOT Z JINÉ PERSPEKTIVY
*Na otázky o životě na ulici
odpovídá pan K*

22

REPORTÁŽE

VÝPRAVA NÍZKÉ TATRY ANEB
KDO PŘEŽIJE?

*Skupina studentů se vydává na
náročnou cestu do slovenských hor*

23–24

TEMATICKÁ CESTA CERN
Cesta do CERNu a nejen tam

25

SPISOVATELSKÝ
KOUTEK

KLAUSTROFBNÍ OBRAZ
Povídka

26–27

ŠELESTI PODZIMU
Melancholická báseň

28

HLÁŠKY

ŘEKLO SE NA ARABSKÉ
*Výroky našich profesorů
nepřestávají překvapovat*

28

přibyli tři noví. Kvalita článků bude pořád na vysoké úrovni, tak jak jste zvyklí a nebál bych se tvrdit, že se ještě zvýší.

Ale teď už konkrétně k tomuto číslu. Téma vám bohužel neřeknu, neboť ho sám nevím. Ale pokud bych měl vypíchnout několik článků, které bys-

úvodník

ANEB PÁR ÚVODNÍCH SLOV NA ÚVOD

Milí čtenáři, čtenářky a fanoušci dobrého čtení, právě se vám do rukou dostalo první poprázdňinové číslo našeho pravidelně nepravidelného časáku. A ne, není to tak, jak to vypadá... Nestal jsem se šéfredaktorem, tím nadále zůstává naše Markéta, která to zvládá skvěle (doufám, že tohle čteš, Markéto). Ale jelikož naše šéfredaktorka zápasila s časem, ochotně jsem se nabídl, že úvodník sfouknu já.

Je pravda, že jsme si s tímto číslem dávali načas, ale bude stát za to. Náš dvorní grafik Ondra Nývlt místo toho, aby se někde opaloval u moře, pracoval na nové grafice našeho časopisu. A je nutno dodat, že úspěšně, design se vážně povedl. Tím pádem je to vlastně takové Pod Lavicí 2.0. Žádný z redaktorů neodešel, naopak

te si určitě neměli nechat ujít, tak exkluzivní anketa se studenty naší školy by vás určitě neměla minout, jedná o jeden ze zlatých hřebů tohoto čísla. Vrazil jsem do terénu a vyzpovídal jsem několik studentů našeho gymnázia. Dále tu máme „recku“ kinohitu Zmizelá, jestliže chcete vědět, kolik náš filmový expert Gusta udělil hvězd, musíte nalistovat na příslušnou stránku, ale prozradím vám, že málo to nebylo. Jo a naše šéfka Markéta napsala povídku, která rozhodně také stojí za přečtení. Kdo zavraždil zahradníka, zkusí rozlousknout Viki a v neposlední řadě se náš špión Chris s vámi podělí o to, co se šustlo na Arabské. Samozřejmě toto nejsou všechny články, které můžete v časopisu najít, ale všechny tady bohužel zmínit nemůžu, i když by si to zasloužily.

Domnívám se, že jsem vás navnadil víc než dost. Mimo jiné jsme v redakci od minulého čísla dostali hromadu pochvalných dopisů, kde ve velkém chválíte celý časopis

a často tam vyzdvihujete rubriku vtipů. Chtěl jsem vám poděkovat za chválu, ale musím vás zklamat. V tomto čísle vtipná rubrika nebude. Ptáte se proč? Sám nevím, už mi nějak na ni nezbyl čas (dávám to za vinu tomu úvodníku), ale nebojte, v příštím čísle už se skoro určitě objeví. Ovšem abych vám to alespoň trochu vynahradil, dovoluji mi, ať tento úvodník zakončím vtipem, který jsem si šetřil opravdu hodně dlouho:

Pila a sekera si jdou kupovat auto, a když si ho konečně koupí a chtějí v něm odjet domů, tak se sekera otočí na pilu a řekne: „Počkej, ty přece řídit nemůžeš, ty jsi pila!“

Přeji příjemné čtení a u dalšího úvodníku načtenou.

Vlastně ne, počkejte ještě. Někde jsem četl, že v každém správném úvodníku má být odstavec o tom, jak celá redakce nestihá. Tak teda, celý časopis byl psán ve velkém shonu, nikdo nestihal a vše se dokončovalo na poslední chvíli. Kolují legendy, že tento úvodník byl psán den před uzávěrkou, ovšem jestli tomu tak bylo, to už se nejspíš nikdy nedozvíme. Tak a teď už je to snad opravdu všechno.

Petr Dvořák, 3. A

MARKÉTA
VENDLOVÁ, 3. A
povídka, rozhovor

PETR
DVOŘÁK, 3. A
úvodník, anketa

PETRA
TRÍSKOVÁ, 3. D
články

ONDŘEJ
NÝVLT, 2. E
fotografie, design

DENISA
LUKÁČOVÁ, 3. B
anketa, básně

GUSTAV
SEIDELMAYER, 3. A
recenze filmu

VIKTÓRIA
ŠUPŠAKOVÁ, 3. B
recenze knihy

LUCIE
HORÁČKOVÁ, 3. A
článek, rozhovor

KAROLÍNA
HONSOVÁ, 3. B
fotografie

KATEŘINA
HRONOVÁ, 4. D
fotografie, článek

LENKA
MANDELOVÁ, 3. D
článek

CHRIS
MICOPULOS, 3. A
hlášky

Vždycky mi vadili lidé, kteří se na mě příliš lepili. Nemám ráda, když mi někdo v dopravním prostředku čte přes rameno, funí mi za krk nebo se mne dotýká. Pravidelné ranní tlačence v autobusu mi občas působí lehkou nevolnost. Ne, není to fobie, dokážu to vydržet, ale musím po pravdě přiznat, že je mi to vše velice protivné. Netušila jsem, že můj prostor, o který se zde jedná, a který si tak hájím, zkoumá věda s velice vznešeným názvem – *proxemika*. Na stopu téhle tajemně vypadající nauky mne přivedlo až téma tohoto čísla našeho časopisu „Pod lavicí“. Přiznám se, že si informace o tom, co znamenají vzdálenosti mezi komunikujícími, které jsem díky ní objevila, docela užívám. Dokážu teď totiž pojmenovat spoustu pocitů, které jsem dříve jen tušila. Zajímalo by mne, jestli jsou vaše zkušenosti s osobním prostorem podobné jako ty moje. A pokud máte nějaké vyzkoušené způsoby, jak si jej chránit, sem s nimi!

můj prostor

foto
Kateřina
Hronová

Proxemika praví, že cit pro správnou vzdálenost je už od dob našich zvířecích praprapředků zakotvený kdesi hluboko v našich genech. Tyto zvyklosti jsou mezi živočichy stejného i jiného druhu pevně dány a dodržovány a jsou založeny na pocitu bezpečí. Při jejich porušení se zvíře naježí a pak se pokusí o útek. Pokud není z nějakého důvodu možný únik, vede tato bezvýchoďná situace k útoku. Zvířata signalizují nelibost různými způsoby a varují tak před hrozcí agresí. To mimo jiné zkoumá věda o chování zvířat zvaná etologie. U lidí se jí říká sociální psychologie, ale naše psychika i z ní plynoucí „řeč těla“ jsou založeny na stejném základě. Jsou jen méně zřetelné a ovlivněné různorodějšími faktory.

Jaké je rozdělení a význam vzdáleností pro dva komunikující? Nejbližší je zóna intimní, která je od nuly do 60 cm. Je ale pravda, že hledíme-li do obličeje někomu ze vzdálenosti 45 cm a menší, nemůžeme se vyhnout nepříjemnému pocitu šilhání. Proto takovou komunikaci chápeme buď jako mimořádně intimní, anebo velmi agresivní – záleží na kontextu vztahů k dané osobě. Zóna osobní je od 60 cm do 1,2 m, společenská od 1,2 m do 3 m a konečně zóna veřejná, která je asi do 6 metrů, což je asi hraniční vzdálenost, na kterou ještě přímo komunikujeme. Vymezení těchto ochranných zón platí pro průměrného člověka, ale záleží také na jeho temperamentu, pohlaví, věku, postavení, národnosti, na tom, z jakého prostředí pochází a jak dobře se s druhou osobou zná.

Můžeme pozorovat i existenci vertikální proxemické vzdálenosti, která je dána výškovým rozdílem a může být vyjádřením určité nadřazenosti. Proto je také zavedena vyvýšená katedra či stupínek ve škole, pódium pro přednášející a vyučující téměř vždy stojí. Jsou

prostě výš. Je tak vytvořena určitá bariéra, která má i pozitivní vliv. Vnáší do diskuse prvek klidu a řádu. Stupně vítězů ve sportu jsou též vyjádřením nadřazenosti. Chceme-li naopak naznačit otevřenější postoj a rozhovor uvolnit či uklidnit, je výhodné snížit oči do stejné horizontální roviny. Proto se třeba k malým dětem skláníme.

Nejzajímavější situace nastávají mezi jedinci, kteří mají výrazně odlišné vymezení svého osobního prostoru. Potom nastává to, čemu se v sociální psychologii říká „proxemický tanec“. Projevuje se neustálými změnami vzdálenosti, při kterých zúčastnění vypadají jako boxeři v ringu, jeden se snaží přiblížit a druhý ustupuje či podniká úhybné manévry do stran, až konečně naleznou vzdálenost, kterou považují za vhodnou. Anebo nenaleznou a odcházejí s pocitem frustrace, kterou často dokážou jen s obtížemi přesně vysvětlit. Pokud ale o tomto vymezeném prostoru něco víme, můžeme se královsky bavit i v poměrně nudné společnosti. Rozdíly jsou patrné nejen v temperamentu jednotlivců, ale i celých národů. Rozhovor mezi Skandinávcem a Italem se často mění tak trochu v pochodové cvičení. Je logické, že větší odstup si udržujeme od lidí neznámých nebo na první pohled nesympatických. Je dokonce možné poměrně přesně měřit naše pocity vůči někomu, kdo nám byl představen, podle vzdálenosti, kterou jsme vůči němu zaujali.

Nerespektování osobního prostoru znamená konfliktní situaci, ze které se podvědomě snažíme uniknout. Projevuje se to například sklopeným pohledem, schoulenými rameny nebo taškou drženou před tělem, jako kdyby mohla ochránit naše bezpečné území. Napětí může z malicherných příčin přejít do otevřeného konfliktu. Není proto dobré se v přepl-

něm dopravním prostředku bezohledně strkat lokty, taškou či batohem na zádech. Nedoporučuje se v tlačenci jíst ani kašlat ostatním do tváře. Příliš hlasitý hovor anebo hlučné telefonování mobilem také zvyšují nervozitu, která se zhoršuje i s teplotou prostředí. Proto hádka v přetopené tramvaji propukne rychleji než v té vymrzlé.

Vyskytují se ovšem i jedinci, kteří využívají proxemiky k získávání výhod ve vztazích k jiným lidem. Úmyslně třeba narušují osobní prostor druhých, aby je při jednání vyvedli z míry a tím rozptýlili jejich pozornost anebo jim vnutili svou nadřazenost. Odolnost vůči takovým útokům není jen otázkou vrozených dispozic, ale stejný vliv má i výchova a prostředí. Lépe jsou na tom lidé z větších rodin, vystavení sourozeneckým šarvátkám, než jedináčci. Člověk, který vyrůstal na vesnické samotě, na tom bude hůře než obyvatel města, který navíc chodí na fotbal. Extrovert svým chováním může introverta přivést do stresových situací, protože to, co je pro jednoho zcela přiměřené, bere druhý už jako vážné narušení svého prostoru.

To všechno je teorie. Pro každodenní život je asi hlavní vyznat se v sobě. Vědět, které situace mne připravují o klid. Jaký typ lidí a prostředí mne stresují. Nejdůležitější je poznat na sobě ten pocit nejistoty, který narušuje snahu o nějaké racionální řešení.

A co tedy s tím? Pokud se nemohu vyhnout narušení svého prostoru, buď prchám, anebo se vzdaluji do svého vnitřního prostoru, což znamená, že si čtu. Je určitě důležité se snažit vnímat signály ze svého okolí a včas se vyhnout případnému konfliktu. Stále platí, že nejlepším řešením konfliktu je nedovolit, aby vůbec vznikl.

Petra Třísková, 3. D

Co dělám, když nejsem ve škole?

Zamysleli jste se někdy nad tím, co všechno vlastně předchází jednomu obyčejnému vystoupení během jakékoliv (nejen) školní akce, které jsou nám předkládány každou chvílí? Jistě, vyžadovalo to trochu organizačních schopností, nějakou tu chvíli nacvičování a jeden originální nápad. Dobrá, ale myslíte, že jsme na nic nezapomněli?

Tématem tohoto čísla je *můj prostor*. Tím bych chtěla navázat na předchozí odstavec. Uvedení jednoho takového vystoupení není ani zdaleka jenom o těch třech bodech, které jsem vypsala výše. K tomu aby někdo zahrál skladbu na nějaký hudební nástroj, je nutné naučit se noty a roky trénovat; k tomu, aby někdo byl dobrým sportovcem, musí dotýčný rovněž roky pilně trénovat a znát pravidla daného sportu. Ovšem ani to není konečné. Jednou z nejpodstatnějších věcí pro úspěch a výdrž je úplná banalita, nicméně často zapomínaná – vložit do toho srdce. A proto jsem se rozhodla napsat tento článek o lidech našeho gymnázia, kteří žijí v zápalu pro nějakou činnost, která u nich z hobby přerostla v něco víc a nyní je daný obor zkrátka jejich prostorem.

Ráda bych v tomto článku začala od sebe. Prošla jsem si mnohými zájmovými kroužky, ale jen jednomu se podařilo získat mou trvalou přízeň – byl to tanec. Neříkám žádný konkrétní styl, neboť má taneční historie je hluboká a rozmanitá. Začínala jsem někdy před deseti lety a od té doby jsem vyzkoušela opravdu mnohé – počínaje baletem a modernou se scénickým tancem, přes irské tance, pár hodin stepu, balet, orientální tance, street dance (kteřého se držím od roku 2009 do nynějšího času) až po klasické taneční. Lásku, a snad i nadání, jsem měla po kom zdědit – z obou stran rodiny jsem měla někoho, kdo se tanci trochu více věnoval.

Závodně se věnuji street dance, konkrétně street show, teprve od roku 2011 a ke svým největším úspěchům počítám zlato z regionálního kola pro střední Čechy, bronz z mistrovství Čech a 4. místo na MČR. Zároveň se tanci nevěnuji již po dva roky pouze z choreografické části, ale doopravdy jej studuji. Mám hodiny teorie, učím se základní kroky, znám jeho historii a druhým rokem se v něm učím tzv. freestylovat (improvizace na hudbu, kdy je podmínkou jen správně rozoznat styl a umět správně použít naučené kroky). V současné době jsou můmi největšími lekcemi, když se učím učit malé děti. Nikdy bych nevěřila, kolik toho mohu získat jenom tím,

že se musím donutit přemýšlet o krocích z jiné perspektivy.

Celkově však tohle málo stálo a stojí mnoho úsilí, protože jsem ztratila téměř všechny volný čas. Taneční boty momentálně obouvám 5x týdně, někdy i víckrát, když mám nějaké to vystoupení či soutěž. A do toho studium! Přiznejme si, že to není jednoduchá záležitost, a proto když se vrátím z tréninku domů, nemohu si jít jen tak odpočinout, protože na mě čeká několik domácích úkolů a kopec učení.

Přesto bych neměnila ani za nic. To, co jsem s tancováním dostala, je neuvěřitelné – především přátele a zážitky, které do mého života vnesl. Je to doslova můj parket a já bych svou milovanou Jam Dance Crew za nic na světě nevyměnila. Doufám, že mi všechny klouby budou sloužit ještě hodně dlouho a já budu moci zamířit s tancem mnohem dál, než kde jsem nyní.

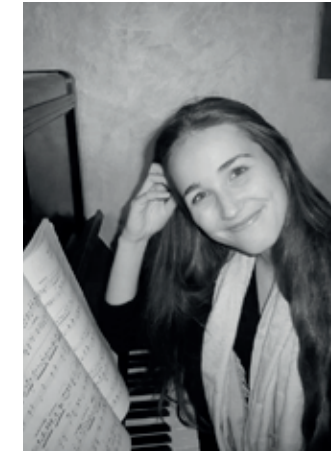
Ale jelikož nejsem jedinou osobou, kdo se snaží ve svém časoprostoru po škole něco vytvářet, zeptala jsem se i několika mých spolužaček, které se nějaké zájmové činnosti věnují trochu hlouběji, aby se s námi také podělily o své příběhy.

KATEŘINA A BARBORA DVOŘÁKOVY, 3. B

Atletika je neoddelitelnou částí našich životů. Vyrůstaly jsme s ní a jen tak se jí nezbavíme. Momentálně máme

tréninky 4x až 5x týdně, záleží na sezóně a na tom, co bude v nejbližší době. Spousta lidí si myslí, že není nic složitějšího přijít z tréninku a učit se, a svým způsobem mají pravdu. Když máte lehký trénink, který trvá maximálně hodinu, tak máte spoustu času na učení, ale když jste na tréninku někdy i přes dvě hodiny a domů se jen tak nevrátíte, tak se vám do studia moc nechce. Každopádně je to nezbytnost a stejně se snažíte něco do unavené hlavy dostat. Někdy se to podaří, jindy to stojí za pendrek. Ale žijete tak každý den a zatím přezíváte bez úhony.

Větší problém však bývají závody a soustředění. Naší velikou výhodou je, že profesori jsou k nám nesmírně laskaví a mají pochopení. Když se člověk vrátí z týdenního soustředění a najednou se ocitne ve škole, kde nebyl sice jen týden, ale vše se nahromadilo, věřte, že není jednoduché se do toho všeho zase dostat. Ano, jistě by spousta z vás mohla podotknout, že když jedete na dovolenou, tak si také musíte věci dopsat, ale já nemluví jen o učení. Musíte se také dostat zpět do chodu celého dne. Už to nebude vypadat tak, že se ráno vzbudíte, nasnídáte, vypravíte na trénink – kde budete až do oběda – naobědváte se, budete mít dvě hodiny volno – které strávíte v posteli unavení a celí bolaví – jakmile vám volno skončí, opět se oblečete do

sportovního a zase trénink, pak večere a nakonec dopisování toho, co vám poslali spolužáci. Není to legrace, vážně ne. A když z tohoto režimu najednou vypadnete a máte se vrátit ke každodennímu docházení do školy, trvá to pár dní, než si zase zvyknete.

Přátelé si z nás často utahují, že nemáme žádný volný čas. A mají pravdu. Ale když děláte něco, co tak moc milujete, tak vám čas neschází. Spousta z vás bude mít jiný názor, tím jsem si naprosto jistá, ale já a Bára, jsme šťastné tak, jak jsme. Žijeme si život, jak ho chceme žít, a děláme to, co nás baví, naplňuje a dělá výjimečné

JOHANKA NELIBOVÁ, 3. B: KLAVÍŘISTKA

Klavíru se věnuji už celých 11 let. Začala jsem chodit na kroužek ve škole, ze kterého si pamatuji větu, kterou pronášela naše paní učitelka snad každou hodinu: „Ale děti, uvědomte si, že já *nemám* hudební sluch!“ A proč zrovna klavír? Možná proto, že to byl první nástroj, na který jsem jako malá sáhla; moc mě to bavilo, sama jsem se učila písničky a hrála si k tomu doprovod. Líbilo se mi, že jsem, abych tak řekla, paní celého klavíru (i když já tehdy měla jen elektrické klávesy).

Myslím si, že jeden z prvních úspěchů bylo naučit se vůbec noty. Vzpomínám si, že moje první písnička, na které jsem se je naučila, bylo Malé

štěně, to mi bylo myslím sedm. Když jsem pak začala chodit do ZUŠky, každý absolvovaný koncert byl svým způsobem úspěch.

Takový úspěch, který se dá počítat mezi právě certifikované úspěchy, bylo, když jsem se přihlásila do klavírní soutěže Broumovská klávesa. Předem musím říct, že to bylo tajně, takže když moje profesorka zjistila, že jsem mezi přihlášenými, málem ji z toho trefil šlak. Měla jsem strašlivou trému, ale zahrála jsem to na můj vkus docela dobře. V soutěži jsem skončila poslední, ale mně to bylo fuk. I přesto jsem tím dokázala jednu věc – stoupla jsem v očích mojí profesorky.

Nejtěžší skladbou, kterou jsem kdy hrála, byla Měsíční sonáta 3. část od L. v. Beethovena. Tu jsem hrála loni na Vánočním koncertě, a ač jsem to hrála nedopatřením ve dvou tempech, tak se mi to moc líbilo.

U klavíru bych trávila klidně celý den, ale bohužel to nejde. Klavír mě nikdy neomezoval a neomezuje, spíš mě omezuje jiné věci (škola a tak). Jsem ale moc ráda, že ve škole mám možnost chodit do zkušebny a aspoň jednou za týden vypnout a jen celé dvě hodiny ničím nerušená hrát. Je to takový můj způsob relaxace – únik ze světa.

Občas, když jdu po nábřeží okolo konzervatoře, říkám si, že jsem to tenkrát měla zkusit,

aspoň bych věděla, jestli na to mám nebo ne. Ale proč plakat nad rozlitym mlékem, že? Na Arabské bych byla tak či tak. Hraním na klavír jsem se žít nikdy nechtěla. Jediného čeho bych chtěla v životě s klavírem dokázat, je pořídit si obrovské černé křídlo, dát si ho doprostřed obývacího pokoje, otevřít francouzská okna a hrát na celou Malou Stranu sobě a lidem pro radost.

KAROLÍNA HONSOVÁ, 3. B: SPORTOVKYNĚ A FOTOGRAFKA

Jak je všeobecně známo těm, co mě znají, sport je mou vášní. Není pohyb, který bych si nezamilovala, ať už jsou to lyže a snowboard v zimě, káňoj v létě, nebo všechny možné jiné sporty po celý rok. Již odmala jsem pravidelně navštěvovala sportovní kroužky. Začínala jsem s plaváním, u kterého jsem vydržela necelé dva roky. Zřejmě to nebylo nic pro mě. Poté jsem skoro jako každá malá holčička chodila na aerobic, ale čím jsem byla starší, tím bylo jasnější, že já přesně nejsem takový typ holčičky pro poskakování na hudbu někde před publikem, a tak jsem se po vzoru své starší sestry rozhodla dát na softbalovou dráhu a tím jsem objevila sport svého života. Softbal je týmový sport pro devět hráčů, pro ty, kteří znají baseball: je to dá se říct to samé s trochu odlišnými pravidly. Jde hlavně o větší míček, mety

blíže u sebe a to, že soft hrají převážně ženské týmy. Já tento sport hrála bohužel jen 4 roky, pak nás přestaly trénovat trenérky a náš tým se postupně rozpadl. Na to, abych hrála ze ženy, jsem byla příliš mladá. A to i na to, abych dojížděla do Prahy, takže jsem musela přestat žít mým snem a dát se na závodní latinsko-americké tance. Bohužel i zde jsem musela po roce skončit, jelikož jsem neměla tanečního partnera, a tak už nezbyvalo nic jiného než začít hrát další ze skvělých sportů – volejbal! Sice mi nikdy nedal to, co softball, ale dokázal zacelit ránu, kterou jsem utrpěla rozpadem softbalového týmu, ovšem to by mi do života nesměla vstoupit další katastrofa. Vymkla jsem si česku v kolenu a s volejbalem byl konec. Stačil by jediný dopad a koleno by bylo z jamky. Po uběhnutí půlmaratonu jsem už ani dlouho neběhala a momentálně chodím jen do posilovny a cvičit fitness, kde se mi doufám nic nemůže stát, leda by mi činka spadla na hlavu...

V současné době jsem se mimoto začala věnovat i fotografování – koneckonců to není tak nebezpečné.

Denisa Lukáčová, 3. B

Upgrade studentského klubu

Vážení přátelé, milí kamarádi a spolužáci. Víte vy vůbec, že máme na škole k dispozici studentský klub?

Já vím, provokuji, ale myslím si, že i pologramotný čtenář už ví, kam mířím! Ano, základní otázka totiž zní: *Proč tento prostor nevyužíváme?*

PROČ TENTO PROSTOR NEVYUŽÍVÁME?

TAK NAPŘÍKLAD...

„Připadám si tam jaksi nepatřičně – stejně nedůstojně, jako si asi připadají ty fotografie na zdi. A přitom by stačilo tak málo!“

„Proč? Vždy když přijdu do studentského klubu, tak na mě vybafnou ty příšerné černé stoly. Viděl snad někdo z vás, že by tyto stoly někdo využíval?“

„Studentský klub? Ale prosím vás, to je normální čekárna u doktora!“

JAK BYCH SI MODERNIZACI STUDENTSKÉHO KLUBU PŘEDSTAVOVALA JÁ?

Pohodlí a pohoda! To by bylo asi to nejdůležitější! Měkká křesla, pohovky a gaučíky v celém klubu (celý den sedíte na té nepohodlné židli!)

„V klubu (jestli se tomu tak dá říkat) si připadám jako v nemocnici – sterilní atmosféra, kde se člověk cítí, jako by byl nemocný. Jen ten klavír to trochu zlidštuje.“

Prostor klubu bych rozdělila na více částí, ať už závěsem nebo jen paravanem (na učení by se měl člověk soustředit, což moc dobře nejde, když někdo vedle vás dělá něco mnohem zajímavějšího). Měl by vzniknout prostor pro učení i zábavu (ne vždy se máte co učit a občas se vám prostě a jednoduše nechce).

A teď už se konečně můžete podívat na jeden z mých návrhů na modernizaci :)

A CO SI PŘEDSTAVÍTE VY POD POJMEM „STUDENTSKÝ KLUB“?

Mnozí z vás ani netuší, že je to místnost nacházející se vedle jídelny, natož pak abyste ji využívali. Ve studentském klubu je několik stolů, židlí a klavír. Na zdech visí černobílé fotografie (dlouhodobá výstava fotokroužku Černobílý svět). Je to velká místnost, která by se měla mnohem více využívat. Především jako místo pro odpočinek, učení, ale i zábavu (nejen) ve volných hodinách.

Kateřina Hronová, 4. D
Adam Škapa & náhodní kolemjdoucí

Časoprostor

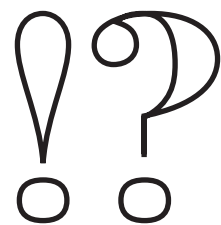
**Averze k otravnému bu-
díkmu neudržitelně roste,
přesto však seberete
síly a odhodláte se vstát
z postele. Vykouknete
z okna a zjistíte, že i to
slunce pořád ještě lenoší.
V polospánku něco sníte
a než se rozkoukáte, už
sedíte v tramvaji a jedete
do školy ... klasický scénář
rána všedního dne, že?**

Se zvoněním usednete do lavi-
ce a půl dne se musíte soustře-
dit na výklad učitele. Pokud jste
zdárně odolali touze doplnit
spánkový deficit, bděle odchá-
zíte domů a s překvapením
zjišťujete, že to slunce už šlo
zase na kutě. Zkrátka řečeno,
ve škole jsme s přihlédnutím
k ročnímu období takzvaně od
nevidím do nevidím. Někdy
mám pocit, že jsem v našem
vzdělávacím ústavu snad častěji
než doma.

*Máme my, jakožto studenti
prestižního gymnázia, vlastně
prostor věnovat svůj čas i jiným
aktivitám než studiu?*

Každý sám si musí sáhnout
do svědomí, kolik času uče-
ní věnuje. Pokud patříte mezi
svědomité studenty a ke škole
přistupujete s notnou dávkou
zodpovědnosti, stává se studiu-
m pravděpodobně jednou z
aktivit, které vás zaměstnávají
nejvíce. Po náročném dni do-
razíte konečně domů, a místo
toho, abyste se věnovali svým
zájmům, se opět musíte učit na
zítrější písemku. A pak už ov-
šem zbývá minimum času na
koníčky nebo kamarády. Občas

*„V lavicích trávíme při-
bližně 35 hodin týdně.“*

**„Máme my, jakožto studenti
prestižního gymnázia, vlast-
ně prostor věnovat svůj čas
i jiným aktivitám než studiu?“**

jim odřekneme prostě jen kvů-
li tomu, že už nám nezůstává
síly být společensky aktivní/
činný. Jste-li ale opačným pro-
totypem, možná ke studiu při-
stupujete spíše nonšalantně a
ani vás nenapadne zatěžovat se
něčím, jako jsou domácí úkoly
nebo testy.

Když to ale shrneme, v la-
vicích trávíme přibližně 35
hodin týdně. Dle mého názo-
ru je to zbytečně moc a velký
počet hodin pak působí lehce
kontraproduktivně. Zdá se mi,
že doba, kterou studiu ve škole
věnujeme, není přímo úměr-
ná množství informací, které
si ve výsledku odnášíme. To
kvantum informací, jež se na
nás valí, jsme sotva schopni
zpracovat, natož ještě uchovat
pro další využití. A to je ško-
da. Možná by nám méně času
stráveného ve škole paradoxně
prospělo. Jinými slovy: Méně
někdy znamená více.

Lucie Horáčková, 3. A

Cosplay

**Nikdy jste neslyšeli o cosplay? Ani já nejsem výjimkou.
Seznámila jsem se s ním teprve před pár dny. Tento článek
je pro mě vlastně takovou cestou do neznáma nebo spíše
do Japonska.**

Co to tedy je? Cosplay neboli *costume play* pochází z Ja-
ponska. Člověk se převléká do kostýmů postav z man-
gy (japonský comics) nebo anime (japonský animovaný
film) a pak napodobuje jejich chování, zvyky a používá
oblíbené hlásky. Kostým si tvoříte většinou sami. Na
hlavě nosíte paruky a pořádné líčení nemůže chybět.
Některé převleky jsou dovedeny do takových detailů,
že na očích člověk nosí čočky s jinou barvou. Cosplay
tedy propojuje tvůrčí práci s hereckým výkonem.

V poslední době se tento trend rozšířil do celého
světa. Největší fanoušky najdete v asijských zemích,
jako je Čína, Indonésie nebo Malajsie. Lidé vytváří
komunity na sociálních sítích, píšou blogy a sdílí fot-
ky v převlecích. Existuje dokonce i oficiální webová
stránka Worldcosplay.net. Pokud jste soutěživější typ,
můžete se zúčastnit soutěží ve výrobě cosplay kostýmů.

Proč se ale vůbec zabývám tímto tématem? Možná
jste si někdo všiml a možná ne, že mezi námi po ško-
le chodí jedna fanynka cosplay. Je to Terka Marková
a díky ní tento článek mohl vůbec vzniknout. Ano, je
to ta osoba, která mě seznámila se slovem cosplay. Ter-
ka podlela japonským postavčkám před dvěma lety
a mě zajímalo, co jí na tom tak chytlo.

Není to vůbec těžké uhádnout, je to tvůrčí prá-
ce a radost z podarěného výsledku. Tvorba kostýmu
jí zabere kolem dvou měsíců, než je zcela spokojená.
Nejvíce pyšná je zatím na Militarystuck verzi Meenah
z Homestucku (americký webcomics), který byl těžký
na ušití, a musela vyrábět dost velkou zbraň. Součástí
byl i bodypainting. Terka se zúčastňuje srazů českých
cosplayerů (jak si říkají) a nejvíc ji potěší, když ostatní
ocení její práci a chtějí se s ní i vyfotit. U cosplayerů
sdílí obdiv, ale co na to lidi, jako jsem já nebo třeba
i vy? Co na to říkají laici?

„Většinou se na nás koukají divně. Najdou se ale
i tací, kteří se nás zeptají na naše kostýmy a zajímají se.“

Díky cosplay poznáte spoustu trhlých lidí, ale mu-
síte počítat s tím, že vytváření kostýmů zabere dost
času a stojí i dost peněz. Pokud byste chtěl někdo začít
s cosplay, jak říká Terka, směle do toho. Jen jednu radu
mám vám vzkázat: „Paruky kupujte pouze na Ebay, ne
u Vietnamců!“

*„Většinou se na nás koukají
divně. Najdou se ale i tací,
kteří se nás zeptají na naše
kostýmy a zajímají se.“*

Lenka Mandelová, 3. D

Proč jste si vybrali zrovna Arabskou?

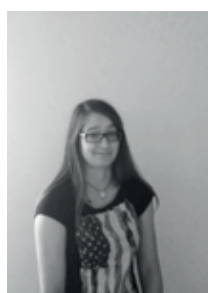
99 *Protože jsem si jí zamiloval na první pohled!*

Nick, 3. C

99 *Tak super hřiště jako tady jinde nemaj, takže já jsem měl jasno!*

Tom, 3. D

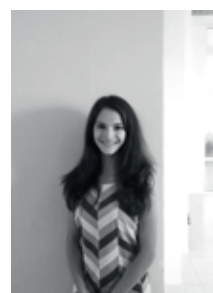
99 *Víš, že já ani nevím?*

Bára, 4. B

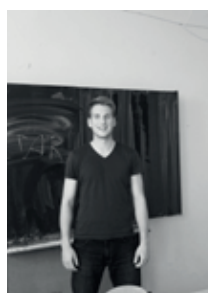
99 *Jelikož tady všechno zvládaj na jedničku!*

Dan 3. B

99 *Skvělá lokalita a moderní výbava u mě nakonec rozhodly.*

Terka, 1. A

99 *Tak určitě, Arabskou jsem si vybral, protože to je sázka na jistotu!*

Vojta, 3. D

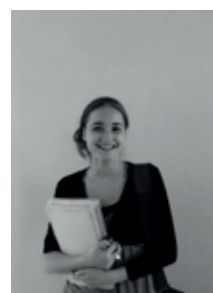

99 *Protože nabízí nejlepší vzdělání široko daleko.*

Kačka, 3. A

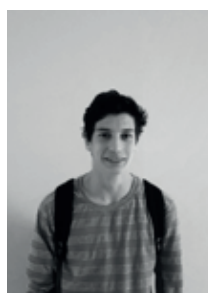
S vizí udělat zajímavou studentskou anketu jsem popadl svůj oblíbený diktafon a vyrazil jsem do ulic. Teda, chci říct do chodeb. Do chodeb naší krásné školy. Samozřejmě jsem se nenechal odradit několika nezdary v podobě neochoty poskytnout rozhovor a díky poctivé novinářské práci se mi nakonec podařilo ukořistit odpovědi hned od několika zajímavých osobností. Pokládal jsem jim jedinou otázku a to: „Proč jste si vybrali jako střední školu zrovna Gymnázium Arabská?“ Podívejte se na jejich odpovědi.

Petr Dvořák, 3. A

99 *Široká nabídka jazyků, velká knihovna a vlastně i ty turnikety převážily pomyslný jazýček na vahách.*

Johy, 3. B

99 *Přesvědčila mě rodinná tradice a parádní pověst!*

Mára, 2. A

černobílý svět

FOTOGRAFICKÁ PŘÍLOHA

Holubí žena
Ondřej Nývlt, 2. E

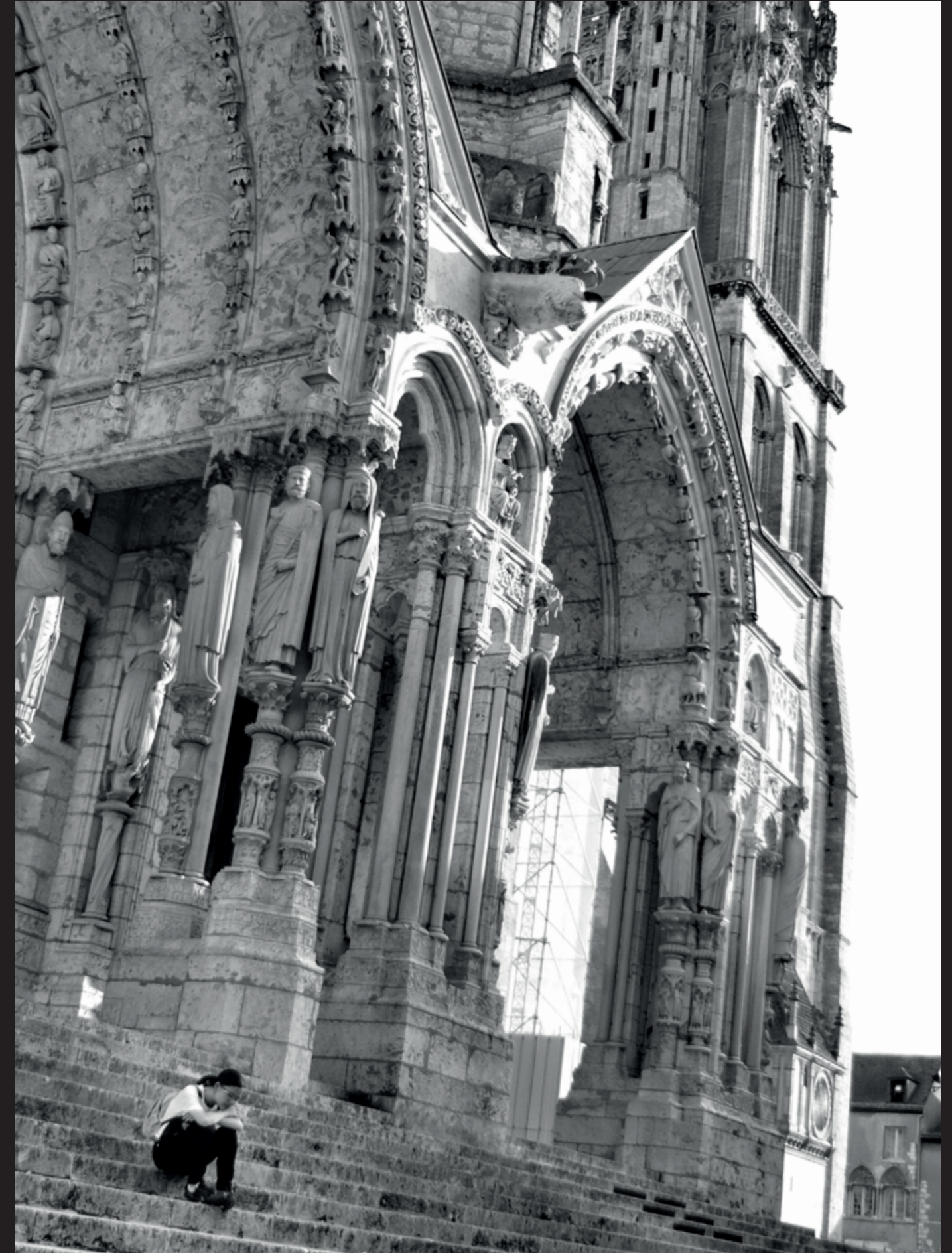

FOTO- GRAFOVÉ

ONDŘEJ
NÝVLT, 2. E

ADÉLA
PAVLIŠOVÁ, 2. D

KAROLÍNA
HONSOVÁ, 3. B

KATEŘINA
HRONOVÁ, 4. D

LUCIE
JAREŠOVÁ, 2. C

PŘÍBĚH TITULNÍ FOTOGRAFIE

Člověk vyčnívající z davu, někdo, kdo nezapadá. Kdo nemá svůj prostor. To byly první Ondrovovy myšlenky, které chtěl pomocí titulní fotky zprostředkovat. Pak už jen stačilo svůj plán prozradit ostatním členům fotokroužku a všichni s nadšením přidávali další a další nápady. V čele s mistrem Škapou, který se jmenoval šéfem našeho fototýmu a zapáleně rozdál funkce i úlohy, jsme jednoho pátečního odpoledne vzali foťák, stativ a pár dobrovolníků a šli vytvořit ono dílo. Po několika marných pokusech jsme konečně zkusili použít dlouhý expoziční čas.

Dokonalý model Arnie nám posloužil jako nehybný střed fotografie, díky čemuž na fotografii zůstal ostrý, zatímco ostatní spolupracovníci byli zachyceni v pohybu. Pro dosažení efektu rozmazání musel foťák celou scénu snímat 1,6 vteřiny, což je doba vystavení snímáče fotoaparátu světlu. Nezbytnou pomůckou byl stativ, díky kterému byl foťák nehybně uchycen.

Chcete-li se pokochat výsledkem, nalistujte titulní stranu časopisu.

Adéla Pavlišová, 2. D

8,5
IMDB | 88%
ČSFD

REŽISÉR David Fincher

PŘEDLOHA Gillian Flynn

HRAJÍ

Ben Affleck, Rosamund Pike, Neil Patrick Harris, Tyler Perry, Carrie Coon, Kim Dickens, Patrick Fugit, David Clennon, Lisa Banes, Missi Pyle, Emily Ratajkowski a další...

„Co se ti stalo? Co jsme si to udělali? Co si uděláme?“

Tak zní úvodní monolog, který nás vtahuje do zapeklité propracovaného filmu *Gone Girl* (Zmizelá). Snímek vznikl pod taktovkou držitele jednoho Zlatého Glóbu a dvou nominací na cenu Akademie Davida Finchera podle knižní předlohy od Gillian Flynn, která sama k filmu napsala scénář. Fincher patří k velmi uznávaným americkým režisérům, který má na kontě úspěchy z režijního křesla filmů *Se7en* (Sedm), *Fight Club* (Klub rváčů), *The Curious Case of Benjamin Button* (Podivuhodný případ Benjamina Buttona), *Zodiac*, *The Social Network*, *The Girl with the Dragon Tattoo* (Muži, kteří nenávidí ženy) a snímku *The Game* (Hra).

Základem příběhu *Gone Girl* je zmizení ženy Nicka Dunna – Amy – ta se ztratila v den jejich pátého výročí svatby. Nick okamžitě kontaktuje policii a rozjíždí se pátrání po „úžasně Amy“. Ve filmu se zároveň odehrávají dvě dějové linie, jež se skvěle doplňují, jak v gradaci děje, tak ve vyznění chování postav, které se všechny v průběhu příběhu mění a odhalují nám svoje slabiny a naopak přednosti.

Nick Dunn (Ben Affleck) je hlavní postavou časově pozdější dějové linky, ve které se z pátrání po neznámé manželce stává i boj o popularitu v očích jak těch, kteří žijí

v bezprostřední blízkosti, tak těch, kteří sedí doma u televize. Celý případ zmizelé Amy se okamžitě stane obrovskou mediální záležitostí sledovanou tisíci lidmi, kteří berou absolutně vážně cokoli, co jim reportéři nabídnou. Nick tak musí dávat pozor na to, co všechno na veřejnosti řekne a jak to řekne. Vliv médií na úsudek nezúčastněného člověka je v příběhu jedním z velmi zajímavých motivů. Vyšetřovatelé postupně odhalují víc a víc stop, jež je vedou k pachateli, kterým je podle nich Nick a tím se mu přiděluje další nemilá starost. Podezření, že by byl viníkem Nick, vyvolá v divákovi jistou pochybnost, kterou mu musí postava vyvracet stejně jako lidem ve svém okolí.

Amy (Rosamund Pike) je ústřední postavou dějové linie, s níž se seznamujeme ve formě Amyiných zápisků z deníku, ve kterých píše o začátku jejich vztahu a následujícím manželství, čímž se jedná o děj časově starší. Film nám tak ukazuje další ústřední motiv, totiž, jak manželský vztah v průběhu let oba partnery unavuje, ztrácí pro ně onen původní záměr a ani jeden z nich už se svým protějškem není spokojený, a to i přesto, že je Amy přesvědčena, že právě s Nickem je vše úplně jinak než u všech ostatních párů (zpočátku).

V průběhu příběhu se dějové linie stále intenzivněji propojují. Fincherovi coby režisérovi téměř není co vytknout, společně s Gillian Flynn vytvořili velmi precizní snímek, který je svou audiovizuální strán-

kou podobný Fincherovým novějším projektům (*The Social Network* a *The Girl with the Dragon Tattoo*), na kterých spolupracoval Jeff Cronenweth v pozici kameramana, jehož depresivní obraz doplňuje tajuplný klavír a xylofon dvojice hudebních skladatelů Trenta Reznora a Atticuse Rosse.

David Fincher na svět přivedl už několik nezapomenutelných snímků, které patří mezi klasiku a každý správný filmový fanoušek by je měl dobře znát (např.: *Se7en*). V posledních snímcích se věnoval především brilantním adaptacím knižních bestsellerů, *Gone Girl* ale strčí s jistotou jeho tvorbu posledních let do kapsy, a to jak stále gradující atmosférou, promyšleností, která je pořád o krok před divákem nebo děsivostí, která vám nahání strach a vyvolává děsivé mrazení. A po závěrečné scéně zůstanete sedět zařezaní do sedačky kinosálu a budete otupěle sledovat tituly.

Podle mého soudu je film prozatím jedním z nejvyvedenějších snímků letošního roku a nominace na velké ceny jako Oscar, Zlatý Glóbus by se mu nemusely vyhýbat. A vás diváky jen posílám do kina na film *Gone Girl* (Zmizelá).

Gustav Sedelmayer, 3. A

Zůstává Poirot i po téměř 40 letech stále Poirotem?

Možná to je nynější móda oživovat slavné postavy knižních děl, jako je například James Bond od Iana Fleminga nebo už tolikrát znovuzrozený Doyleův Sherlock Holmes. Nyní však na řadu přišel malý velký Belgičan a jeho „šedé buňky mozkové“.

Konečně se po 40 letech fanouškové nejenom Agathy Christie, ale i detektivek obecně, dočkali pokračování slavných příběhů s Herculem Poirotem, které je ozna-

příjit na pulty knihkupectví s novým případem. Možná se tak stalo z finančních důvodů (knihy Christie už přestaly vynášet), což dle mého názoru není úplně jisté. Nebo spíše chtěl využít situace, kdy zcela nepochybně víme, že seriál Hercule Poirot skončil (v hlavní roli s Davidem Suchetem), takže nám zůstala otevřená „rána“ (po posledním díle Opona: Poslední Poirotův případ, kde Hercule Poirot umírá), a tak

Nejenom obec fanoušků detektivního žánru mohla zpozorovat černožluté plakáty na novou knihu s detektivem Herculem Poirotem, jejíž autorkou překvapivě není Agatha Christie. Nejde však ani o znovuvydání staršího díla, ale jde čistě o novou záhadu od britské spisovatelky psychotrillerů Sophie Hannah. Jedná se skutečně o knižní událost roku, jak tvrdí většina médií a zdrojů? Nebo to je jen slabý odvar a pokus o znovuzrození slavného belgického detektiva královny zločinu, který slaví úspěch po celém světě?

čováno jako knižní událost roku. Kniha *Vraždy s monogramem* vyšla 9. září v 50 zemích a 28 jazycích po celém světě zároveň. Nedělá se z toho ale zbytečně velké „haló“?

Autorkou knihy je velká fanynka a obdivovatelka Agathy Christie – Sophie Hannah. Hannah (nebo spíše jejímu agentovi) se povedlo přesvědčit jediného dědice Christie, jejího vnuka Mathewa Pricharda, aby povolil znovuoživit babiččina pedantského a pořádkumilovného detektiva Hercule Poirota. Může se to zdát jako shoda náhod, ale v tutéž dobu uvažoval už samotný Prichard, o tom že by měl Poirot

Sophie Hannah
a Mathew Prichard
THEGUARDIAN.COM

mohl novým dobrodružstvím přilákat další generaci fanoušků k dílu slavné spisovatelky. V poslední době to v jiné verzi dokázala britská televizní stanice BBC svým seriálem *Sherlock*, který má po celém světě milióny fanoušků, a tak vzbudila nový zájem o Doyleva detektiva.

Teď už k samotnému příběhu, který se odehrává ve 20. letech minulého století v Londýně, stejně jako většina předchozích případů našeho detektiva. Poirot se setkává v kavárně s rozrušenou mladou dámou, která mu tvrdí, že je v nebezpečí života, přesto ho prosí, aby nic nedělal, jen tak bude učiněno spravedlnosti za dost. Tentýž večer se Poirot dozvídá o třech úmrtích v luxusním hotelu. V ústech všech třech mrtvých se našly manžetové knoflíčky s iniciály PIJ. Detektiv v tom nalézá možnou souvislost s rozrušenou dívkou z hotelu. Může skutečně za těmito podivnými vraždami stát tato mademoiselle, o kterou se Poirot tolik bojí?

Tato zápletka vypadá docela slibně, ne? Zápletka bude asi to jediné, co se Sophie Hannah povedlo! Většina médií, časopisů atd., ... hodnotí tuto knihu kladně. Já si ale

myslím, že je to z úcty jak k Agathe Christie, tak k Sophii Hannah, která se jako první zhostila tohoto těžkého úkolu.

Dá se říct, že už od první stránky jsem měla pocit, že příběh není Agatha Christie a ani trochu se jí nepřibližuje. Věřím, že se Hannah snažila do jisté míry napodobit styl psaní velké spisovatelky, ale nějak se jí to nepovedlo. Jsou dvě možnosti jak si to vysvětlit.

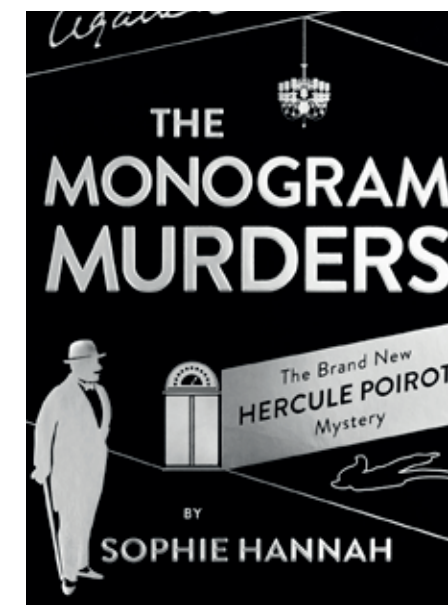
První z možností je, že se to „pokazilo u nás“. Česká překladatelka Edda Němcová (přeložila již čtyři příběhy s Poirotem) nezvládla překlad a to tímto způsobem: zdá se mi až příliš formální. Jak se sama překladatelka zmiňuje, chtěla tak vyzdvihnout, že Hercule Poirot je vzdělaný a umí pracovat s anglickým jazykem, to by se dalo ještě pochopit (i když mě to *jest* neustále trápilo na každé stránce, jelikož se to v dřívějších knihách nevyskytuje. *Kdo ona jest?* zní prostě divně i na Poirota), ale když zaměstnanci luxusního hotelu v Londýně nebo servírky v kavárně mluví nespisovně (*zejtra, blbej, divnej, dyž, ...*), nechci je přirovnávat k zedníkům, ale zkrátka to tam nesedí.

Ta druhá možnost je, že se kniha Sophii Hannah jednoduše nepovedla. V příběhu necítím detektivní atmosféru; přitom autorka v psychotrillerech exceluje. Je to na Christie až moc dlouhé a popisné. (Překvapuje mě, že jí to redakce neseškrtala. 335 stránek je v porovnání s Christie moc.) Velice se zaobírá charaktery postav (pokud skutečně příliš nejsou důležité k vyřešení zápletky, tak se neuvádějí), které jsou nám ke všemu uvedeny najednou a ne postupně (vyhrne na nás popis celé postavy naráz, zatímco to Christie „rozkouskovala“) a jejich příběhy, každou situaci, okamžik atd. rozebírá a natahuje. Příběh není dynamický, ale statický. Není tam akce, kterou má v příbězích Christie, kde se neustále něco děje, skončí jedna událost a začíná další.

Největší chybou v celé knize je, že fakta opakuje a shrnuje pořád a pořád dokola. Jako kdybych si neuměla zapamatovat, co se stalo na začátku kapitoly, a tak to musí všechno zrekapitulovat na konci kapitoly a tím se příběh moc natahuje a stává se nudným.

Další velkou chybou je dozajista to, že informace o vizáži, zvyklostech a charakte-

„Zápletka bude asi to jediné, co se Sophii Hannah povedlo.“

Vraždy s monogramem AMAZON.CO.UK

ru Hercula Poirota na nás buď vysype najednou (po několika stránkách čtení hned na začátku knihy) nebo opakuje jen ty „povrchní“ věci, které zná většina fanoušků Poirota, ale i ostatní „nezasvěcení“ (Poirot je hrdý na svůj knír, malé šedé buňky, po-

řádikumilovný, pořád něco narovnává, ...). Úplně zapomíná připomenout jiné „zvláštnosti“, kterými Poirot oplývá, což je značná škoda, bylo by to tak pestřejší. Myslím si, že tím možná chtěla vynahradiť to, že nedokázala vystihnout Poirota takového, jaký je (jak ho napsala Christie), a tak neúspěch kompenzuje zbytečnými poznámkami. Některé jsou samozřejmě příznačné a vhodné, ale bez těch průpovědek (vysvětlování proč to tak je a proč to tak není), které by nás vlastně měly napadnout samotné.

Tak to vypadá, že jsem tuto knihu oproti ostatním více zkritizovala, než pochválila. Přistupuji ke knize ovšem ze svého hlediska. Dovoluji si o sobě říct, že se v díle Agathy Christie do jisté míry orientuji a tuto bych rozhodně nepřiradila k dílu, které by mělo být pokračováním úspěchu. Určitě to není kniha pro skutečné znalce díla Agathy Christie. Dala by se však považovat za jakýsi malý stupínek k alespoň částečnému, i když ne zcela podařenému seznámení se s dílem královny detektivek. Raději bych doporučovala přečíst si klasickou knihu od Christie než tuhle „napodobeninu“.

Na začátku jsem doufala (ne-li věřila), že se opravdu povede „vzkřísit“ Poirota a vdechnout mu znova život, bohužel to tato autorka nezvládla podle mých představ.

Sophie Hannah se jistojistě snažila přiblížit co nejvěrněji k dílu i samé postavě Poirota, ale kniha by možná byla lepší, kdyby v ní nevystupoval Poirot. Tento případ není pro něj. Představte si Pavarotiho operní árii zazpívanou Michalem Davidem. Snaha tam je, ale originál nic nenahradí.

Viktória Šupšáková, 3. B

Our guest from Africa

Gymnasium Arabská was visited by Mr. Jeremy Nkunzimana from Burundi and we had the opportunity to interview him for our magazine. He was involved in our UN Project (8 Goals – We Act Project) last year and he helped us significantly.

Jeremy, does your name have some special meaning in your language? And could you tell us something about yourself – where are you from, what is your job and what are your plans for future?

Actually, my name is composed of two parts. “Nkunzi” means “I like” and “mana” means “the God”. Well, my name thus means “I like the God”. The word “mana” is very often a part of names in Burundi.

I was born in Bondea in central part of Burundi, in the heart of Burundi and Burundi is in the heart of Africa. But I live in Bujumbura, the capital of the country. I work for non-profit organisations and here I am to represent FOCODE (it means “Le Forum pour la Conscience et le Développement”) and FORSC as Regional Integration Project Officer. These organisations are open to cooperation and their main goal is to help people in defavorized areas of Burundi and to give the people the opportunity to improve quality of their life. Well, I started my career in diplomacy. I worked in the Ministry of Foreign Affairs. for 5 years Then I worked for a US NGO (Non-governmental Organisation) coordinated by USAID (United States Agency for International Development) in Burundi for 4 years. I would like to work on international projects to provide more help for Burundi.

Burundi and Rwanda have been in the centre of the ethnic conflict between the Hutu and the Tutsi in the past, with a lot of killing. What is the situation now?

Well this problem is connected with our colonial period. The Hutu and the Tutsi are very similar ethnic groups and their languages are nearly identic. In Burundi there live 85% of Hutu and 15% of Tutsi. The difference and the tensions were more in the social status and wealth and we are happy that it is over now.

What about Ebola and other infectious diseases in Burundi? Is it dangerous to go there?

Ebola is mainly in the west of Africa, but it is the same continent and so we have to be careful anyway. But it is true that there are some cases in Kenya now. Aids is a problem everywhere in Africa, but the worst is malaria. It is the biggest killer among the infectious diseases in Burundi and it is difficult for people to protect themselves.

Are gender issues and discrimination of girls still important in Burundi? Do the parents still decide on the husbands for their daughters?

Well, it used to be a problem, but it is better now. I remember that my sister had to give up school, because my mother decided so. There are much more girls than boys who don't finish school, but I think that there is a strong influence of their religion too. The issue of marriages – well, in rural areas it used to be so but it is diminishing now.

Could you tell us more about your former high school? Are you still in touch with it?

Well, my school had approximately ten teachers for about 300 students. I couldn't stay in touch. I am already 41 and it is a long time since I left high school. And during the civil war it wasn't safe in the neighbourhood and so I had to change school several times. The official languages in Burundi are Kirundi and French, but we learn English as well. My courses used to start at 7.30 and they finished at 1PM every day, but there were some courses on Saturday as well. Primary schools with 96 % children involved are compulsory and pupils don't have to pay there. High schools are private and usually students have to pay a fee, but it is affordable for middle class families.

Michal: When we were in Burundi last year, teachers were either volunteers, teaching for free or they received such a low salary, that they didn't call it “salary”, they call it “a support for the bus” instead. But all of them had a lot of enthusiasms and they saw education as something very important.

Do you think, that students in Burundi would be interested in communicating with students in other countries? Would it be possible to start some kind of communication with students in Burundi in our ICT classes?

At this moment it would be difficult to create some internet communication with schools in Burundi, but generally it is a good idea for the future. There are many internet centres in Bujumbura and it would be possible to start the individual communication with students.

What were you favourite subjects and what you didn't like?

Well I was good at Arts, I liked French and I didn't like Mathematics. But my wife likes Sciences and Maths, so I hope that our children will be talented from both sides.

And this was really the very last answer of this cool interview. It was a pleasure to talk with Jeremy and of course we hope to stay in contact with him.

Petra Třísková, 3. D

Život z jiné perspektivy

Těmi knihami totiž byli lidé s neobvyklými životními příběhy a my se tak mohly na chvíli stát reportérkami a pokládat zvládnuté otázky, mnohdy i na tělo. Naší obětí se stal pan K. Na první pohled nevyhlížel jako zanedbaný a apatický bezdomovec. Byl ale zvláštní, s hlubokými vráskami v obličejí, s očima orámovanými tlustými černými linkami. Na zápěstích mu cinkala spousta náramků a prsty měl zcela pokryté prsty. Bylo obtížné odhadnout jeho věk, ale shodly jsme se na tom, že vypadá tak na pětatřicet let. Bylo ale patrné, že se s ním život příliš nemazlil. My se teď s vámi podělíme o jeho vyprávění. Nebude se však jednat o zcela autentickou interpretaci z důvodu zachování určité míry soukromí dotazovaného. V rozhovoru šlo o pomyslnou exkurzi do pražského podsvětí. Pan K. se nám ve zkratce snažil objasnit, jak život na ulici vypadá a také jak končí. Protože tento neobyčejný pán byl velmi temperamentní a sdílný, začal se svým povídáním, než jsme se stačily na cokoli zeptat.

Na ulici jsem byl od svých třinácti a do čtrnácti jsem zůstal bezdomovcem. Během toho roku jsem se párkrát dostal do problémů kvůli nějakým krádežím a drogám, ale vlastně nic velkého. Pak hnedka jsem začal dělat substitučního pracovníka, skončil jsem, když mě jeden klient nakazil.

Jak jste se vlastně na ulici dostal?

Prostě jsem se rozhodl, že se osamostatním, rodina o tom věděla. Taky že dělám v sexuálních službách a nebyli proti.

Takže jste si vydělával jen prostitucí? A jaký je to život?

Jo. Kluci většinou pracují do třiceti, holky tak do šedesáti. Za totality se začínalo tak v deseti, patnácti letech, teď v osmnácti. Důležitý je být atraktivní, hlavně u holek, protože vždycky byl a je větší výběr. Proto se klukům platilo víc, protože jich bylo méně. Taky je těžký zůstat žádanej, protože

ulice se na vás podepíše. Třeba hodně kluků bývá hetero a stejně do toho jdou. Ty mladý si chtějí většinou vydělat na studia nebo jim prostě chybí peníze. Spousta z nich dneska dokonce studuje a k tomu dělá tohle. A je jasný, že každému měl svůj rajon.

Jaké je vlastně žít na ulici?

Ulice nemá omezení, je multikulturní. Žijou tam lidi jak se základním, tak s vysokoškolským vzděláním. Skončit tam je hrozně jednoduchý, ale vrátit se k normálnímu životu není lehký. Hodně lidí si na tenhle způsob života zvykne a už ho nechce měnit. Peníze se vždycky nějak seženou, a když není kde spát, stačí třeba rozbit nějakou výlohu a nechat se sebrat.

To se lidé nebojí jít do vězení?

Vždycky je tam teplo a jídlo. Hodně bejvalech vězňů se tam vlastně chce vracet. Obvykle i kvůli ostatním vězňům, imaginární rodině, kterou si tam vytvořili. Malý přestupky navíc nejsou na dlouho a pak si už na to zvyknete.

Dá se na ulici najít i opravdový přítel?

Je to taková škola života. Nikdy opravdu nepoznáte, kdo je přítel a kdo vás jenom využívá, třeba kvůli drogám nebo jídlu. Jednoduše když jste fér vy, je ulice fér i k vám. Na druhou stranu je tu i velká rivalita.

Co si pod tím můžeme představit?

Například, co se týče žebření. V Praze existují lukrativní místa, kde si za den můžete přijít třeba na sedm tisíc, a o ty se tvrdě bojuje. Stejně je to se vším. Jak říkám, vztahy jsou všechno. Když máte dobré známosti, máte se prostě líp.

„Jednoduše když jste fér vy, je ulice fér i k vám.“

Minulý rok jsme v rámci mediálního festivalu Všemi Směry, pořádaného Vyšší odbornou školou publicistiky, navštívily workshop s názvem živé knihy. Originální nebyl jenom názvem ale i náplní. Nejprve jsme se domnívaly, že půjde o literární seminář, ale ukázalo se, že skutečnost je daleko zajímavější.

Kde je nejlepší přenocovat?

Obvykle na Petříně nebo Strahovských kolejkách, i když v zimě jde většina lidí do hausbótů, kde je teplo a jídlo. Dost lidí tam ale normálně nechce, protože se tam nesmí pít ani kouřit.

Dostává se Vám nějaké pomoci? A od koho?

Je pár charit. Třeba Naděje nebo Armáda spásy, ty se vážně využívají. Jinak si hlavně pomáháme navzájem, i když jenom dokud má člověk co dát a naopak.

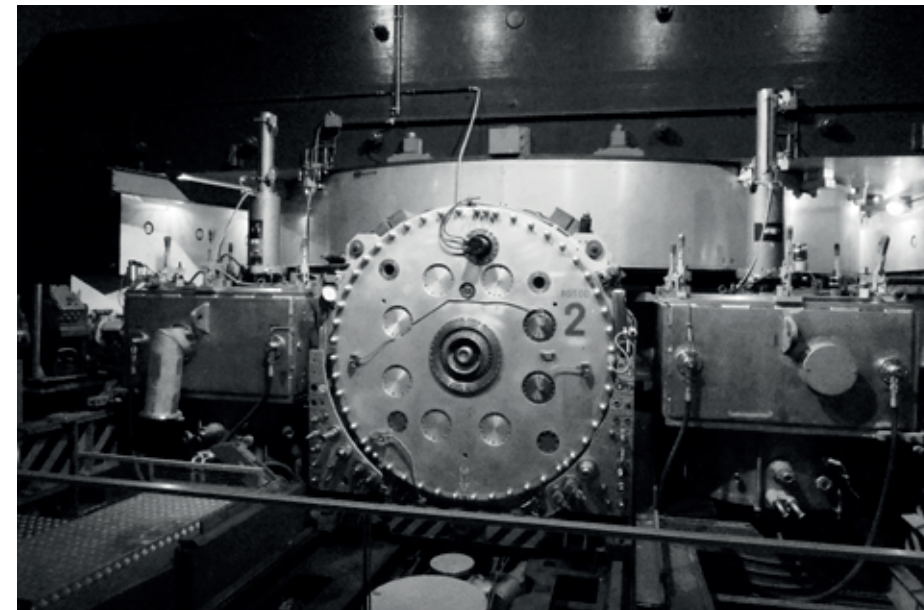
Může Vám nějak pomoci i veřejnost?

Možná s oblečením. Když něco vyhazujete, radši to dejte vedle popelnice, vždycky si to někdo vezme.

Když jsme překonaly prvotní bázeň a šok z faktů, která jsme právě zjistily, šly jsme se trochu zchladit na zmrzlinu. Dlouho jsme nemluvíly, přemýšlely jsme o životě lidí, které denně míváme na ulici a automaticky odsuzujeme jenom podle vzhledu. Přitom jejich životní příběhy neznáme. Postavení, do kterého se dostali, si většina z nich nevybrala dobrovolně. My tři jsme příběh pana K. poznaly, a pokud si i vy chcete o ulici a životě na ní udělat lepší obrázek, můžeme vám doporučit třeba filmy Mandragora, Andělé nejsou andělé a Tělo bez duše. Jsou sice starší, ale o to pravdivější. A pokud chcete atmosféru života na ulici zažít na vlastní kůži, podívejte se na stránky pragulic.cz.

Lucie Horáčková, 3. A
Markéta Vendlová, 3. A
Petra Třísková, 3. D

Tematická cesta CERN

Synchrocyklotron, první částicový urychlovač vůbec na půdě organizace CERN.

Ačkoliv se podle názvu může zdát, že kromě subatomární fyziky a slavného urychlovače částic, který se rozprostírá napříč Francií a Švýcarskem, nebylo nic jiného v plánu, pravda byla opakem.

Prvním bodem programu byla návštěva **Deutsches Museum** v Mnichově, které koncentruje obrovské množství technických, průmyslových a vědeckých exponátů v jedné budově. Ovšem aby si člověk mohl prohlédnout každý exponát nejenom zblízka, musel by si ráno hodně přivstat a večer odcházet až po soumraku. Expozice byla obohacena o živě prováděné experimenty, např. hrátky s kapalným dusíkem anebo s napětím 200 kV, které přilákaly většinu účastníků. Bohužel kvůli časovému presu jsme museli upalovat směrem Rakousko, Švýcarsko a následně Francie. Cesta to byla dlouhá, ale po průjezdu Rakouskem a Švýcarskem jsme přeci jen dorazili do Francie, do městečka Mülhausen a obsadili zdejší F1 hotel.

Další den bylo v plánu navštívit **muzeum železnice** „Cite de train“ a vedle stojící muzeum elektřiny. Jako autor tohoto textu se musím přiznat, že pro vláčky a mašinky mám slabost, a tak jsem je fotil ze všech možných úhlů, pustil si všechny audiokomentáře v průvodu a poté ještě dlouho diskutoval s ostatními o všech možných technických parametrech vlaků samotných.

Muzeum elektřiny by také zasloužilo pochvalu za pestrost exponátů, originalitu a možnosti si hrát s expozicí. Na počátku výstavy jsme vyslechli komentář, který nám objasnil, jak funguje rozvodná síť, kdo z ní odebírá proud a kdo a jak ho do ní dodává. Expozice se dále věnovala vývoji v oblasti elektřiny a jejího chápání v historii. Historické spotřebiče se okem dnešního spotřebitele jevíly přinejmenším jako komické. Výstava měla dva bonusy, jednak živý a komentovaný experiment s **Van de Graafovým** generátorem vysokého napětí, jednak film, který nepřímo komentoval život zaměstnanců, kteří se starali o alternátory v elektrárnách.

Den třetí byl ve znamení CERNu a všeho kolem něj. **CERN** (Evropská organizace pro jaderný výzkum) není jen slavný urychlovač částic, spadají sem i jeho předchůdci, např. cyklotron, který dlouhou dobu byl

tak zamořený radiací, že se mu přezdívalo „Malý Černobyl“. Ten již dnes není v provozu a slouží jako kinosál pro návštěvníky, kde je poutavou formou vysvětlena historie CERNu, princip fungování cyklotronu a jeho následovníků. Mohli jsme tu vidět i administrativní prostory CERNu a také též místo, kde byl stvořen protokol www. Vzhledem k vysokému množství studentů programátorských tříd to tady místy vypadalo jako v modlitebně, když byl vzdáván díky tomuto protokolu. Viděli jsme i **řídící centrum Atlas**, které mj. zaznamenává výsledky srážek ve velkém hadronovém urychlovači, byl ale bohužel v údržbě. Po občerstvení ve zdejší kantýně následovala expozice zdejšího **muzea – Mikrokosmu**, jež se věnuje oborům fyziky, jimiž se zabývají vědci v CERNu a nejenom tomu. Také je zde popsán vývoj informačních technologií a vidět tu můžete některé ukázky z vybavení CERNu. Po útoku na krámk se suvenýry následovala volná hodinka v obchodním domě, večere ve „Flunch“ a spánek na túru po Ženevě, které byl určen poslední den.

Co mě tato cesta přinesla? Nejenom rozšíření obzorů na poli fyziky a procvičení cizích jazyků, ale také jsem poznal kouty Evropy, kam bych se soukromě jen těžko podíval.

David Bradáč, 4. E

Řídící středisko Atlas

Výprava Nízké Tatry aneb kdo přežije?

Je brzké ráno září sedmáctého Léta Páně 2014 a skupina mladých horalů svižně vyráží na výpravu.

Naše skupina pod vedením pana profesora Kvajsara a Kalouska se hrdinsky začala škrábat do kopců Nízkých Tater. Nádherné slovenské ráno a zdejší překrásná krajina uchvátila snad všechny účastníky. Celou skupinu ovládala dobrá nálada a každý sršel vtipem. Tedy až do té doby než přišel Očistec. Více než hodina chůze pouze do kopce. Mnozí z nás zvládli výstup na výbornou. O jiné (rozumějte o mě) se pokoušel infarkt, mrtvice a bůh ví co ještě. Cestou vzhůru jsem určitě ztratila plíce (případný nálezce bude štědrě odměněn) a odhalila přítomnost svalů v mém těle, o kterých jsem ani nevěděla. Po namáhavém pochodu jsme všichni uvítali malou přestávku. Mí milí druhové v klidu usedli k odpo-

činku, jen já jsem se svalila jak balvan s pocitem, že už se nikdy nehnou. Moje vlastní svaly mně proklínaly a řvaly bolestí. Po krátké zastávce se naše výprava zvedla a pokračovala v pouti. Energeticky jsme překonávali jeden kopec za druhým a ko-

chali se přenádhernou přírodou kolem nás.

Ke konci dne jsme konečně dorazili k našemu prvnímu cíli, tedy k vytouženému noclehu v přívětivé Útulně Ďurkové. Jen pro zajímavost v tuto chvíli jsme se nacházeli v 1623 metrech nad mořem. Po vyčerpávajícím dni, kdy jsme překonali převýšení asi 750 metrů, všichni uvítali teplou polévku a chvíli klidu.

Další den, po vydatné večeři a spánku, všichni opět vyrazili na cestu. Zprvu to vypadalo na krásný den, ale zdání občas klame. Jen co jsme překonali krátké převýšení, začal na nás útočit snad sám velký Stribog. Vítr se do nás opíral plnou silou. Všichni jsme na sebe navlékli teplé oblečení, a i přes prudký

vítr hrdinsky postupovali dál. Nejenže se do nás po celý den nelítostně opíral vítr, ale ještě nám výhled zahalila mlha svým temným pláštěm. Kolem poledne jsme celí promrzlí dorazili do útulné hospůdky na vrcholu Chopku. Každý z nás si pochutnal na teplé polévce a jiných výborných pokrmech. Největší ohlas však měl dezert *Buchta chopok*. Téměř nikdo neodolal a skoro každý ochutnal tento lahodný dezert. Jen pro zajímavost, *Buchta chopok* se skládá z velké kynuté knedle s povídky, ta je politá pudinkem a ještě ozdobená čokoládovou polevou a šlehačkou. Kdo by mohl také pochoutce odolat?

Po bohatém obědě se naše skupina vydala k naší další zastávce, Štefánikově chatě, která nám měla pro naší poslední noc posloužit jako noclehárna. Ně-

kteří členové naší výpravy se blíže seznámili s místními přátelskými domorodci a zbytek poctil svou přítomností místní kamzíky. Ti však z našich horalů neměli velkou radost a dali se na útěk. Na chatě na nás po našem příchodu už čekala teplá večeře a pohodlné postele. Poslední noc jsme všichni prožili v dobré náladě a čas jsme si krátili hrami (nejčastěji kartami).

Poslední den jsme v krásném slovenském ránu už pouze klesali. Na cestě zpět jsme však museli překonat poslední překážky. Všichni horalové si museli proklestit cestu bujnou vegetací a přebrodit se přes říčky, které křížily naši cestu. Někdo vyvázl se suchou nohou, jiní zase ladně zahučeli rovnou do potoka. Nikdo však nedovolil, aby mu malý rybníček v botě zkazil náladu a poslední den naší slavné výpravy. Cestu zpět jsme zvládli poměrně rychle, všechny nás nejspíš hnala kupředu vidina teplé postele a sprchy.

Když jsme se už všichni pohodlně usadili ve vlaku a ohlédli se za těmi majestátními kopci, které jsme pokořili, a naposledy se rozloučili s tou nádhrou, každého z nás pomalu začal ovládat smutek a stesk po tomto slovenském ráji. Doufáme, že se sem ještě někdy vrátíme a zpětně děkujeme našim milým profesorům, že s námi tuto cestu absolvovali. Děkujeme vám.

Tereza Procházková, 3. D

Klaustrofobní obraz

Otravnost, jedna z nejnápadnějších nepopíratelně lidských vlastností. U každého jedince je dána určitá míra, která se v závislosti na překérných situacích, do kterých nás život každodenně a s velkou chutí staví, pohybuje někde mezi minimem a maximumem. Ale jak říkáme (a zřejmě dobře víme proč) výjimka potvrzuje pravidlo, a tak se vždycky najde někdo, kdo se zkrátka nemůže jednoduše držet někde na pomezí jako všichni ostatní a hranice překročí. Smůla je, že téměř pokaždé jde o osobu, která inklinuje spíše k horní lince grafů statistik otravnosti lidské rasy a že se vždy s neuvěřitelnou vytrvalostí rozhodne trávit co nejvíce času právě ve vaší společnosti.

Podobné myšlenky se honily hlavou i barmance, která zrovna nastoupila noční směnu v jedné útulné hospůdce. Že dnešní večer bude jeden z těch horších, si s hořkostí uvědomila před chvílí, krátce po tom, kdy pověsila svůj kabát na věšák vedle baru. Rozhlédla se po místnosti, a když byla pevně přesvědčená, že Otrava z večerjšího, předčverjšího a obecně každého večera tohoto týdnu se v baru dnes nenachází, moc nechybělo, aby se její úzké rty protáhly do linky, která by s velkou představitivostí mohla být považována za úsměv. Jenže ona se téměř nikdy neusmívala a tak náznak dobré nálady zmizel z její jinak působivé tváře rychleji než skupina pasažérů vyskakujících z osobních vozidel na první zastávce s veřejnými toaletami, která se po několika hodinách v koloně naskytl. Naštěstí pro ni se to stalo těsně předtím, než se otevřely dveře pánských toalet v oné útulné hospůdce a ve dveřích se objevila alkoholem rozjasněná a upocená tvář Otravy se směšně rudými tvářemi. A tak si frustrovaná barmanka alespoň mohla zachovat svůj osvědčený postoj „vůbec mě nezajímáš a nebyť toho, že dýcháš tak nahlas, že se většina lidí dívá na strop, jestli se nám zase nerozbitla klimatizace, nevěděla bych ani, že jsi ještě pořád tady“, který měla pro takové jedince, jako byl Otrava, připravený. Přesto se zdálo, že muž přes svůj značně opojený stav myslí kupodivu zaregistroval drobnou změnu v jejím výrazu a obdivuhodně rychle se začal šmajdat

přes hospodu k barovým stoličkám. „Kotě! Ještě jednu rundu!“ zahalekal jí do obličej, když se na jednu s námahou vyškrábal a povolil si kravatu. Nikdy si nebyla úplně jistá, jestli jí na něm nejvíc vadila jeho věčně optimistická tvář, rozšafná gesta nebo frustrující bodrost, kterou oplývala každá jeho věta, znásobená ještě hladinkou v jeho krvi, ale nyní byla náhle přesvědčena, že je to ten divně ufnukaný, a přesto nesmyslně veselý tón hlasu. Za to, že jí řekl kotě, by mu nejradši chrstla do obličej sklenici piva, kterou si právě objednal, a sledovala, jak hustá bílá pěna zakrývá děsivý výraz štěstí, který se mu tam usadil, ale na druhou stranu na všechny tyhle přezdívky byla od zdejší klientely už poměrně zvyklá a nikdo zatím se sklenicí piva v obličej neškončil. Musel to být ten tón. Natočila mu sklenici a se zadostiučiněním sledovala, jak po ní bleskurychle sáhl a minul. Ve snaze zakrýt tuhle malou nehodu se chopil pivního tácku a začal rádoby svůdným tónem žvatlat něco o tom, jak je nádherná, a pak plynule přešel ke svému životnímu dramatu, svým vlastním problémům. Nezaregistrovala, kdy přesně změna tématu nastala, protože ho poslouchala jenom na půl ucha, stejně jako kdyby byl staré rozbité rádio, u kterého se zasekl vypínač a zástrčka nejde vytáhnout ze zásuvky, protože je schovaná za starobylostou těžkou skříní, a tak se dál věnovala svojí práci a přijímala objednávky. Místy ale rozeznávala známá slova a náhle jí na mysl vytanulo, jak jí školní psycholožka před lety na střední během onoho důležitého rozhovoru o budoucnosti řekla, že má neobvykle dobrou paměť. Měla pravdu. A taky v tom, že jestli se sebou nezačne něco dělat, skončí za barem jednoho z místních pajzlů. Měla ji poslechnout? Z úvah o Lindě, školní psycholožce, barmanku vytrhl známý ufnukaný tón.

„Vy, blondino, ... taky občas máte pocit, že váš život je něco jako prostor, kam únikovým východem proudí davy cizích lidí a zabírají tak vaše vlastní místo v životě?“ Barmanka strnula a na chvíli utkvěla pohledem na muže, který jí dělal nechtěnou společnost už čtvrtým večerem. Jeho oči byly v tu chvíli jasné jako svit baterky, kte-

rou vám zákeřný spolupáček namíří uprostřed noci ve stanu do tváře. „Takovou sílu má jenom pravda,“ pomyslela si barmanka, protože musela uznat, aspoň v duchu, že tenhle pocit zná. Pak se zase vrátila ke své práci a Otrava si zklamaně povzdechl a položil svou červenou tvář na pult. Bylo jí ho trochu líto, ale ne natolik, aby se s ním podělila o to, co jí právě došlo. I když si nedokázala představit nikoho, kdo by jí na nervy lezl víc než tenhle směšný nešťastně funící mužík s paradoxně veselým výrazem, přesto jeho společnost dnešního večera poprvé vědomě ocenila. Jeho stupidní žvatlání bylo natolik otravné, že jí alespoň nedovolilo zaměřit se na vlastní problémy, na její mizerný život a prostor k žití zaplněný tunami odpadků, které tam nechtěla, a neměla je kam vyhodit.

O kousek dál seděl u stolu párek starších lidí. Žena s tmavými lokny zašlé barvy, která na sebe poutala pozornost jako stáří, které prosakovalo skrz její kůži a usazovalo se ve vráskách na jejím obličej pokaždé, když se usmála nebo zamračila, se natáhla a vzala do svých vlastních dlaní mozolnatou dlaň muže sedícího naproti. Jen tak tak minula šálek kouřící kávy a pak se drobným zachichotáním pokusila zakrýt zahanbení nad svou nešikovností a pobavení nad mužovým nejprve vyděšeným a posléze úlevným pohledem, který se přesunul od hrnku s horkým nápojem k jeho vlastnímu rozkroku a zpátky. S vyčkávavým výrazem se zahleděla do hloubek jeho čokoládově hnědých očí a po chvíli muž opravdu začal mluvit. Podle toho, co zaslechl mladík, sedící u vedlejšího stolku nad sklenkou vína ve snaze zapít vlastní smutek a frustraci nad rozchodem se svým přítelem, se jednalo o jeden z těch důležitých životních rozhovorů. Byl si stoprocentně jist, že něha, s jakou spolu dva staří lidé mluvili, v něm za chvíli vyvolá pláč a ještě větší deprese, ale i přesto se rozhodl poslouchat dál. Dnešního večera už zkrátka neměl co ztratit. Když se jeho pozornost vrátila k rozhovoru páru, žena právě prohlásila něco v tom smyslu, že od první chvíle, kdy muže, sedícího naproti ní, potkala na té rušné školní chodbě, věděla, že je ten pravý a že s ním

chce prožít zbytek života. Pak následovalo několik oboustranných ujištění, že k sobě oba lidé cítí to samé a i přes rozdílnost jejich životů a názory jejich rodinných příslušníků by mohli vymyslet způsob, jak spolu konečně být. Takto stereotypně se rozhovor táhl už značnou chvíli, a přesně tehdy, když zhrzený mladík začínal mít pocit, že samou nudou usne, nastalo ticho. Opět zpozorněl a bylo to právě včas na to, aby slyšel, jak se starý muž zhluboka nadechl a prohlásil: „Přes to všechno spolu nemůžeme nikdy být, drahá. Myslel jsem, že když dokážu překonat vědomí, že jsem byl vždycky jen druhá možnost, mohli bychom spolu být. Pravdou ale zůstává, že už jsem příliš starý na to odpouštět, a příliš chytrý na to s tebou vydržet. Měla sis tehdy zvolit správně a všechno by bylo jinak. V tvých očích a gestech by byla láska a ne touha dostat se díky mě ze svých dluhů. Takže ti děkuji za kávu, odcházím. Už mi nevolej a pozdravuj svého muže.“ V tu chvíli ve směsi emocí na ženě obličej na chvíli převládlo zděšené překvapení a obočí jí vyletělo až vzhůru k vlasům. „Můj muž... co ten s tím...?“ Ale stařík byl v ráži a nenechal ji větu ani dokončit. Lehce si odkašlal a na jeho suchých rtech se objevil laskavý úsměv. „Cestou sem jsem si všiml, jak cihá vzadu na parkovišti v cadillacu pod tou borovicí. To byl tvůj nápad, vid? Rezervní odvoz, kdybys se na vějíčku nechytil. Musím ti říct, že to tedy vypadalo, že ten hamburger, na kterém si pochutnával, má skoro radši než tebe, drahá.“ Hned na to se muž graciézně zdvihl, hodil na stůl několik bankovek a za pomoci své hole se vydal k východu. Svou lstivou společnost nechal s otevřenými ústy sedět u stolku. Než vyšel ze dveří, zachytil pohled drobného mladíka choulícího se nad sklenkou vína a vzápětí se musel usmát, když mu hoch s výrazem respektu pokynul na pozdrav.

V jednom malém řadovém domku na předměstí se vedle sebe na sedačce v obývacím pokoji krčily dvě malé děti. Chlapci mohlo být tak kolem sedmi let a holčička vypadala jen o něco mladší. Nebylo pochyb o tom, že jsou to sourozenci, nejen kvůli stejným pronikavě zeleným očím, které

kontrastovaly s růžovou chlupatou dekou, pod kterou se choulili, ale i kvůli stejné zaujatému pohledu, kterým oba sledovali obraz visící na stěně vedle vesele plápolajícího krbu. Dívka se pohledem vpíjela do míst, kde seděl u stolku s kouřícími hrnky kávy starší pár a chlapec zase pohledem tékal mezi drobnou paní za barem, pánem sedícím zády k němu před ní a osamělým chlapcem úplně na kraji obrazu. Přestože děti neměly nejmenší tušení, jak to tehdy vlastně bylo a co se malíři odehrávalo v hlavě, když obraz maloval a vymýšlel životní příběhy postav a nálady, které se pak neúspěšně pokusil vtisknout do malby, měly velkou představivost a tak se už asi čtvrt hodiny výborně bavily. Za rohem zdi se objevila zmatená rozčuchaná hlava jejich matky s telefonem u ucha a po krátkém souboji údivu nad zamlklostí svých dvou ratolestí a radostí, že se na chvíli zabaví samy, zvítězila přece jen radost a hlava zase zmizela. „Ségra, co myslíš, že se stalo tomu klukovi, co tam tak smutně sedí?“ zeptal se po chvíli protáhle chlapeček. Dívka k němu nadšeně zhlédla a pustila se do výkladu všech možných věcí, které se podle ní mohly chlapci stát, ale nadšení se brzy zase usadilo, když z bratrova otráveného odfrknutí po chvíli vyšlo najevo, že je znuděný. „Abyš věděl, tak mě taky teda vůbec nezajímá, o čem si myslíš, že mluví ta babička s dědečkem,“ vyhrkla naštvaně a zrudly jí uši. Chvilí bylo ticho a pak se chlapec ozval. „Myslím, že si povídají o vnučatech, to staří lidé dělají. Jako naše babička a děda. Nebo vzpomínají na staré časy.“ Holčička se zachichotala. „Nebo si stěžují na to kafe. To babička vždycky dělá, když si ho neuvaří sama.“ Chlapec přikývl. „Mě by spíš zajímalo, co tam ta paní dělá, že tam tak stojí a kouká do stropu. Proč si nepovídá třeba s tím velkým pánem?“ Chvilí bylo ticho a pak holčička najednou vyskočila a rozeběhla se k obrazu. Hlavičku musela zaklonit tak, že si málem zlomila krk, ale po chvíli se zase otočila k bratrovi a prohlásila: „Podle mě přemýšlí, jestli na ní z nebička někdo kouká. A ten pán asi spí. Pojď se přece podívat!“ Chlapec se zdráháním vyskočil a v duchu přemýšlel, proč ho

nenapadlo jít se podívat blíž jako prvního. Dvě malé postavy stály pod obrazem a vpíjely se do plátna, jako by hledaly nějaké tajemství vesmíru, které mohou odhalit jen ony. A skutečně, po chvíli chlapec zamýšleně řekl: „Stejně je to smutný, jsou v tom obrazy pořád stejné. Jako by tam byli všichni zavřeni, nemůžou se pohnout, asi ani nevidí a neslyší.“ Holčička pokývala hlavou a zrzavé lokýnky jí spadly na záda. „Musí se hrozně nudit, když si nemůžou ani povídat.“ „A taky mají určitě děsnou klaustrofobii.“ Dívka se na bratra nechápavě otočila. „Co mají?“ „Klaustrofobii, ty hloupá. Že nevíš, co to je, vid?“ Zrzavé lokýnky jí přepadly zase zpátky na ramena, když zahanbeně sklopila pohled na své bačkůrky. „Pověz.“ Pihy na chlapcově nose se nafoukaně zavrtěly, když nakrčil nosík a spustil: „Je to strach z... no, však víš, z místa.“ „Z jakého místa?“ zareagovala okamžitě dívka a vise-la bratrovi na rtech. Najednou se zdál být nejistý, jak hledal ta správná slova. „Víš, jak to maminka vždycky říká, když volá s tatínkem... , že potřebuje víc... už vím. Víc prostoru. Je to strach z uzavřených prostorů.“ Holčička se nechápavě poškrábala na tváři. „Je to tak“, pokračoval starší ze sourozenců a v duchu se pochválil, že si pilně čte ve své nové encyklopedii každý den, „my dva klaustrofobii nemáme, protože si můžeme pořád dělat, co chceme. Jasně, maminka nám říká, co nemáme dělat a kdy jít spát, ale můžeme si jít, kam chceme. Ty postavičky na obraze tohle nemůžou. Jsou pořád na jednom místě, nemůžou nikam jít. Jsou v uzavřeném prostoru.“ Holčička se zasmála, rozeběhla a skočila přímo doprostřed sedačky. „To se teda máme, vid! Máme spoustu místa.“ Když chlapec přistál vedle svojí sestry, zpoza rohu opět vyšla maminka. Usmívala se a pohládila oba po vlasech. „Máte celý svět.“

Markéta Vendlová, 3.A

ŠELESTI PODZIMU

Slunce dřív už sbohem dává,
a rána vonící po melancholii,
černá a jak deprese tmavá,
nebo temná napsat bych měla spíše,
však je to temno jen z mojí říše,
popsáno mými evangelií.

Barevné listí podzimu,
ničí život ještě neobarvilo,
tak mi snad půjde do rýmu,
že i ten můj zná dál jen odstíny šedi,
a už všichni tuší nebo snad vědí,
že můj smutek neodvrátilo.

Nejsem to jenom já,
to temno prostupuje námi všemi,
šťastný, kdo se mu nikdy nepoddá,
neboť ty kritické níže,
co každý den výše,
slzami pojí mě se zemí.

Denisa Lukáčová, 3. B

ŘEKLO SE NA ARABSKÉ

PROF. PETŘÍČKOVÁ

Na mezioborovém semináři humanitním
byla řeč o smrti. „*Já vám dám úžasný osobní
příklad.*“ V tom se z venku ozve zvuk fukarů
na listí. Paní profesorka se podívá směrem
k oknu a povídá: „*Třeba teď bych udílela smrt
bez výčitek.*“

„*Myslíte, že by šlo si sama sobě poslat esemes-
ku?*“ – „*Ano,*“ odpoví žáci. – „*Tak to si pošlu
něco láskyplného.*“

„*Já nechci, abyste něco věděli – to nesmíte. Já chci,
abyste vymysleli – to musíte – něco na základě
toho, co nevíte, protože to nesmíte vědět.*“

PROF. ŠKAPA

Na jedné hodině chemie zaznělo: „*Škapa
je super, ale nevydrží moc dlouho.*“ Poté celá
třída propukla v smích. Obrázek si udělejte
sami, necháme to na výši vašeho intelektu.

PROF. ŽYTEK

„*Proším vás, Pohádky z naší vesnice není sou-
bor pohádek, ale jde o trochu satirický název
sbírky básní. Jako kdybyste napsali Pohádky
z našeho ústavu a psali byste o GA, protože náš
ústav nelze nemilovat. Zvláště když začínáme
v 7:45... I ta inspekce přijde na osmou!*“

PROF. KALOUSEK

„*Svatý Václav je Indiana Jones zkrížený se su-
permanem.*“

Chris Micopulos, 3. A

JSME I NA TĚCH INTERNETECH!

CO SE NEVEŠLO DO ČASOPISU

**Náš časopis je tak rozpínavý, že jeho
dechberoucí a kvalitní obsah pře-
tkl černobíle potištené listy. Expan-
dujeme do internetové sféry, neboť
kdo není na webu, ten neexistuje!**

Protože časopis vychází jednou za
uherský rok, zatímco hlavy našich
pisatelů jsou neustále zmitány bouř-
livým vírem kreativních myšlenek,
vznikly naše stránky **Gyarab noviny**,
kde ideje krystalizují ve formě zají-
mavých článků všech druhů a témat.

Na webu najdete aktuální příspěvky
i archiv starších článků. Nebojte se
ale, že by stránky nahradily fyzický
časopis; blog plynule navazuje tam,
kde časopis končí.

Gyarab noviny ovšem nejsou naší je-
dinou sondou v internetovém světě!
Když je budete číst, nezapomeňte si
oblíbit naši čerstvou **facebookovou
stránku**, kde se dozvíte novinky z
blogu i časopisu.

Když budete mít pocit, že už douho
nevyšlo nové číslo vašeho oblíbené-
ho časopisu, nezapomeňte, že i na
těch internetech se, panečku, dějí
věci!

GYARAB NOVINY
gyarabnoviny.blogspot.cz

FACEBOOK
facebook.com/podlavici

Ondřej Nývlt, 2. E
